

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **CYRRUS, a. s.**, IČ 63907020, se sídlem v Brně, Veverí 111, zastoupeného advokátem se sídlem v , proti žalovanému **Ministerstvu financí České republiky**, se sídlem v Praze 1, Letenská 15, o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 9. 12. 2015, č. j. MF-29864/2015/10,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra financí (dále též „žalovaný“), jímž byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 13. 7. 2015, č. j. MF-29864/2015/10-Roz, a bylo tak pravomocně rozhodnuto o odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informace ohledně rozhodnutí o pokutě, udělené společnosti ATLANTIK finanční trhy, a. s., které bylo Ministerstvem financí vydáno v roce 2014, případně v roce 2015, a které se týkalo porušení právních povinností v oblasti opatření proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu (dále též „AML předpisy“).

Žalobce má za to, že nelze souhlasit s názorem žalovaného, který s odkazem na § 11 odst. 4 písm. e) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 106/1999 Sb.“) argumentoval, že je naplněn důvod pro odepření práva na informace, neboť se požadovaná informace týká činnosti Ministerstva

financí a současně je tato činnost Ministerstva financí upravena zákonem AML (zákon č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu). Žalobce má za to, že ustanovení § 11 odst. 4 písm. e) zákona č. 106/1999 Sb. neobsahuje výčet činností, na které se formální podmínka pro omezení práva na informace vztahuje. Proto je podle názoru žalobce třeba přistoupit k doktrinálnímu výkladu daného ustanovení. Činnost ministerstva spočívající v projednávání správních deliktů podle zákona AML je obsažena v části šesté zákona AML, v ustavení § 52 odst. 5, tudíž nespadá pod formální podmínku omezení práva na informace, neboť nejde o činnost ministerstva vyžadovat informace nezbytné pro plnění povinností podle tohoto zákona od Policie České republiky, zpravodajských služeb nebo vedení údajů získaných při plnění svěřených úkolů v informačním systému.

Podle názoru žalobce v daném případě tedy nelze připustit odepření informace podle § 11 odst. 4 písm. e) zákona č. 106/1999 Sb., protože činnost podle části třetí zákona AML spočívá ve vyžadování, soustřeďování a analýze údajů, nikoliv však od subjektů, kterým zákon AML ukládá povinnosti, ale od Policie České republiky, zpravodajských služeb a podobně. Ministr se v napadeném rozhodnutí ztotožnil s názorem prvostupňového správního orgánu, že jelikož komentář k zákonu z demonstrativního výčtu činností správního orgánu, na které se vztahuje zákaz zveřejnění, nevylučuje činnost správního orgánu podle části šesté zákona AML (tj. projednávání správních deliktů), je možno tuto možnost do výčtu bez dalšího zahrnout. Podle názoru žalobce tento názor a tato konstrukce úvahy žalovaného neobstojí. Žalovaný vykládá podle názoru žalobce dané ustanovení zákona formalisticky, v důsledku čehož může docházet k ohrožení samotné podstaty ústavně zaručeného práva na informace podle článku 17 Listiny základních práv a svobod. V daném případě se jedná o extenzivní výklad podmínek, za kterých zákon umožňuje právo na poskytnutí informací omezit či informace neposkytnout, a směřuje proti vlastnímu smyslu a účelu jak zákona, tak i ústavně zaručeného veřejného subjektivního práva garantovaného článkem 17 Listiny základních práv a svobod.

Podle názoru žalovaného i podle důvodové zprávy k zákonu č. 159/2000 Sb., o změně zákona proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, bylo ustanovení § 11 odstavec 4 písm. e) do zákona č. 106/1999 Sb. vloženo právě proto, aby ministerstvo nemuselo poskytovat informace o své činnosti, podobně jako zpravodajské služby nebo orgány činné v trestním řízení. S ohledem na skutečnost, že žalobce požaduje zaslání anonymizované verze rozhodnutí ministerstva, není mu zřejmé, jakým způsobem by poskytnutí požadované informace mohlo mařit šetření prováděné ministerstvem.

Podle názoru žalobce žalovanému správnímu orgánu nic nebrání v tom, aby vyžadované rozhodnutí anonymizoval, jak je v praxi běžné, a není zřejmé, jaké neomezené zpřístupňování informací mohlo způsobit újmu na právech kontrolovaných subjektů.

Žalobce v podané žalobě zmínil, že článek 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod zaručuje právo na informace, které může být ve smyslu odst. 4 téhož ustanovení omezeno zákonem pouze tehdy, jde-li o opatření demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.

Citované ustanovení článku 3 odstavec 1 Úmluvy Rady Evropy z Tromsø ze dne 18. 6. 2009 relativizuje všechny obligatorní důvody pro odepření práva na informace pravidlem, že přístup k informacím může být odmítnut, pouze pokud by zpřístupnění takové informace

poškodilo nebo mohlo pravděpodobně některý z chráněných zájmů. Tímto směrem se vydala i judikatura Ústavního a Nejvyššího správního soudu.

Podle názoru žalobce není účelem a smyslem ustanovení § 11 odst. 4 písm. e) zákona č. 106/1999 Sb. zabránit veřejnosti v přístupu k veškerým informacím o činnosti Ministerstva financí České republiky – Finančního analytického útvaru, ale pouze omezit možnost seznámit se s informacemi, jejichž zveřejnění by bylo v rozporu s povahou jeho činnosti ve vztahu k potírání legalizace z výnosů trestné činnosti a financování terorismu. Účelem zcela jistě není zbavit povinné subjekty možnosti seznámit se s rozhodovací praxí správního orgánu, aby nemohly podle toho nastavit vlastní systémy vnitřní kontroly a ve své podstatě kvalifikovaněji napomáhat při odhalování podezřelých obchodů a jejich potírání.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě zopakoval dosavadní průběh řízení a k argumentům uvedeným v žalobě sdělil, že zákonem uváděný důvod pro omezení práva na informace podle § 11 odst. 4 písm. e) zákona o svobodném přístupu k informacím, je možno aplikovat za splnění dvou podmínek. Za prvé v případě, že informace se týká činnosti ministerstva a za druhé, pokud tato činnost je činností podle zákona č. 253/2008 Sb. nebo podle zákona č. 69/2006 Sb. o provádění mezinárodních sankcí.

Z důvodové zprávy k zákonu č. 159/2000 Sb., o změně zákona proti legalizaci výnosů z trestné činnosti je zřejmé, že ustanovení § 11 odst. 4 písm. e) zákona o svobodném přístupu k informacím bylo do zákona vloženo za účelem, aby Finanční analytický útvar nemusel poskytovat informace o své činnosti podobně jako zpravodajské služby nebo orgány činné v trestním řízení. Poskytování informací podle AML zákona by mohlo zmařit šetření, které provádí Finanční analytický útvar ministerstva. Činnost Finančního analytického útvaru je ze zákona zaměřena nejen proti legalizaci výnosů z trestné činnosti, pocházející z činnosti organizovaného zločinu, ale i proti snahám legalizovat výnosy z jakékoli trestné činnosti včetně trestné činnosti závažné. Finanční analytický útvar přijímá a analyzuje oznámení o neobvyklých obchodech od finančních institucí, kterými jsou ze zákona nejenom banky, ale i investiční společnosti a investiční fondy, obchodníci a organizátoři trhu s cennými papíry, pojišťovny a jiné právnické či fyzické osoby provozující herny, kasina, sázkové kanceláře, dražby mimo exekuci, obchody s nemovitostmi, finanční pronájmy, či finanční činnosti podle § 28 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. U všech těchto finančních institucí je Finanční analytický útvar také oprávněn provádět kontrolu.

Žalovaný má za to, že v posuzovaném případě byly splněny obě zákonné podmínky aplikace ustanovení § 11 odst. 4 písm. e) zákona č. 106/1999 Sb., neboť je zřejmé, že požadované rozhodnutí se týká činnosti ministerstva podle zákona AML, jelikož k jeho vydání je ministerstvo oprávněno podle § 35 odst. 1 a § 52 odst. 5 zákona AML. Předmětné rozhodnutí se týká činnosti ministerstva, když mezi činnostmi tohoto povinného subjektu vydávání takových rozhodnutí bezesporu patří, a současně je tato činnost – v daném případě vydávání rozhodnutí – činností prováděnou podle zákona AML, který stanoví působnost ministerstva spočívající v projednávání deliktů podle tohoto zákona.

Zákonodárce neměl v úmyslu rozhodnutí povinného subjektu v této oblasti zveřejňovat právě s ohledem na citlivost informací týkajících se subjektů, přičemž neomezené zpřístupnění těchto informací veřejnosti by mohlo způsobit újmu na právech subjektů, kterých se tyto informace týkají.

Žalovaný ve vyjádření odkázal podrobně na komentářovou literaturu k zákonu o svobodném přístupu k informacím, podle níž činnost ministerstva podle zákona AML je upravena zejména v části třetí AML. Tato část zákona popisuje, v čemž taková činnost spočívá a konstatuje, že demonstrativní výčet uvedený v § 11 odst. 4 písm. e) zákona o svobodném přístupu k informacím nevylučuje, že činnosti ministerstva jsou i činnosti podle jiných částí než části třetí zákona AML. Skutečnosti získané a zanalyzované v podobě údajů o subjektech tvoří podstatnou část rozhodnutí povinného orgánu podle zákona AML. Z tohoto důvodu je neposkytnutí předmětného rozhodnutí podepřeno i komentářovou literaturou. Neomezené zpřístupňování dokumentů, týkajících se činností Finančního analytického útvaru, veřejnosti by mohlo způsobit újmu na právech osob, jichž se tyto informace týkají. Žalovaný je proto přesvědčen, že v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím nelze požadované dokumenty žalobci poskytnout.

Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žalobce se žádostí, doručenou ministerstvu dne 18. 5. 2015, domáhal poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb. v této podobě:

„Rozhodnutí o pokutě udělené společnosti ATLANTIK finanční trhy, a. s., se sídlem Pobřežní 297/14, Praha, PSČ 186 00, IČ: 26218062, zapsaná v OR vedeném Městským soudem v Praze, sp. zn. B 7328, které bylo Ministerstvem financí vydáno roku 2014, případně 2015, a týkalo se porušení v oblasti AML předpisů“.

Ministerstvo financí – Finanční analytický útvar – vydalo dne 28. 5. 2015 rozhodnutí č. j. FAU-25325/2015/24-2401, jímž odmítlo na základě § 11 odst. 4 písm. e) zákona o svobodném přístupu k informacím shora uvedenou žádost o poskytnutí informací.

Dne 9. 6. 2015 byl ministerstvu doručen rozklad žalobce, o němž rozhodl ministr financí rozhodnutím ze dne 26. 6. 2015, č. j. MF-29864/2015/2902, kterým bylo rozhodnutí ministerstva ze dne 28. 5. 2015 zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k novému projednání.

Ministerstvo věc znovu posoudilo a rozhodnutím ze dne 13. 7. 2015, č. j. MF-29864/2015-10-Roz, odmítlo poskytnout žalobci požadovanou informaci na základě ustanovení § 11 odst. 4 písm. e) zákona o svobodném přístupu k informacím.

Také proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 20. 11. 2015 řádně a včas rozklad, o němž rozhodl ministr žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 9. 12. 2015. Rozklad zamítnul a napadené rozhodnutí potvrdil s odůvodněním, že vzhledem k demonstrativnímu výčtu uvedenému v ustanovení § 11 odst. 4 písm. e) zákona o svobodném přístupu k informacím, který nevylučuje, že činnosti Ministerstva financí jsou i činnosti podle jiných částí než části třetí zákona AML, a skutečností, že získané, zanalyzované a uložené údaje o subjektech tvoří podstatnou část rozhodnutí povinného orgánu podle zákona AML a zbývající části rozhodnutí se týkají pouze procesního postupu v řízení, je závěr o důvodném neposkytnutí předmětného rozhodnutí žalobci podpořen i komentářovou literaturou k problematice svobodného přístupu k informacím.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkumu vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra financí, jímž bylo s konečnou platností a pravomocně rozhodnuto o odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informace ohledně rozhodnutí o pokutě, udělené společnosti ATLANTIK finanční trhy, a. s., které bylo Ministerstvem financí vydáno v roce 2014, případně v roce 2015, a které se týkalo porušení právních povinností v oblasti opatření proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu (dále též „AML předpisy“).

Právo na přístup k informacím je základním politickým právem zakotveným v ústavním pořádku České republiky v článku 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina). Podle článku 17 odstavec 1 Listiny jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení má každý právo svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu. Podle odstavce 4 přitom svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Konečně podle odstavce 5 uvedeného ustanovení jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

Právním předpisem *de facto* provádějícím citované ustanovení Listiny je zákon o svobodném přístupu k informacím, jenž v ustanovení § 2 odstavec 1 vymezil osobní působnost dané úpravy tak, že povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění platném do dne 31. 5. 2007 (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“) pokud povinný subjekt žádostí, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Podle § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti (písm. a)) a pro odvolací řízení (písm. b)) ustanovení správního řádu; dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinnostmi a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že rozhodnutí o odmítnutí žádosti musí mít náležitosti stanovené v § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád). Podle odstavce 3 tohoto ustanovení v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle § 7 zákona č. 106/1999 Sb. platí, že je-li požadovaná informace v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci, k níž žadatel nemá oprávněný přístup, povinný subjekt ji neposkytne. Podle § 11 odstavec 4 písm. e) zákona č. 106/1999 Sb., ve znění účinném ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, povinné subjekty neposkytnou informace o činnosti Ministerstva financí podle zákona o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu nebo podle zákona o provádění mezinárodních sankcí.

Podle naposledy uvedeného ustanovení se v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím neposkytují informace o činnosti Ministerstva financí podle zákona č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, a podle zákona č. 69/2006 Sb., o provádění mezinárodních sankcí. Z těchto zákonů je třeba vyčíst, co se rozumí činností Ministerstva financí, o níž se informace v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím neposkytují.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný neodepřel poskytnutí informací žalobci s odkazem na zákon č. 69/2006 Sb., soud se proto dále výhradně zabýval otázkou důvodnosti odepření informací s odkazem na zákon č. 253/2008 Sb.

Činnost Ministerstva financí podle uvedeného zákona je upravena zejména v části třetí zákona. Podle této právní úpravy může ministerstvo mj. vyžadovat informace nezbytné pro plnění povinností podle tohoto zákona od Policie České republiky, zpravodajských služeb a orgánů veřejné moci a při šetření podezřelého obchodu může v souladu se zákonem upravujícím správu daní vyžadovat od příslušných orgánů informace při správě daní získané. Ministerstvo dále soustřeďuje a analyzuje údaje získané při své činnosti podle citovaného zákona, je oprávněno vést údaje získané při plnění svěřených úkolů v informačním systému za podmínek, které stanoví zákon o ochraně osobních údajů. Ministerstvo je k tomu účelu oprávněno sdružovat informace a informační systémy sloužící k rozdílným účelům. Všechny tyto údaje není Ministerstvo financí oprávněno v režimu zákona č. 106/1999 Sb. poskytnout.

Žalobce se podanou žádostí domáhal poskytnutí informací v podobě rozhodnutí žalovaného, týkajícího se odpovědnosti v žalobě konkrétně označené právnické osoby za správní delikt podle zákona AML.

Pro posouzení sporu mezi žalobcem a žalovaným, který je vyloženě právní povahy, je podle názoru Městského soudu v Praze podstatné vnímání smyslu právní úpravy zákona o svobodném přístupu k informacím a zákona o AML, jejichž ustanovení nelze interpretovat izolovaně, nýbrž v jejich vzájemné souvislosti a návaznosti, když oba zákony jsou součástí téhož právního řádu. Srovnáním jejich úprav metodou logického výkladu se dospěje k takové interpretaci § 11 odstavec 4 písm. e) zákona o svobodném přístupu k informacím, která neumožní jednomu subjektu poskytovat informaci, jestliže zákonodárce jinému subjektu výslovně zakázal poskytovat obsahově a materiálně stejnou informaci, protože by to fakticky znamenalo nerespektování příkazu vyřčeného zákonodárcem. Zákonodárce – a to je při aplikaci a interpretaci dotčeného ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím [§ 11 odst. 4 písm. e)] stěžejní a rozhodující – míří na věcný obsah a formu informace, jejíž poskytnutí zakazuje, aniž by považoval za právně relevantní skutečnost, od kterého povinného subjektu se poskytnutí informace žádá.

Obsahem a smyslem uvedeného ustanovení je chránit informace, kterými Ministerstvo financí disponuje a jejichž neomezené zpřístupnění veřejnosti by mohlo způsobit újmu na právech osob, jichž se tyto informace týkají. Omezení práva na informace o činnosti Ministerstva financí podle zákona o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu nebo podle zákona o provádění mezinárodních sankcí není v principu založeno na odmítnutí přístupu veřejnosti k jakýmkoli informacím o rozhodovací činnosti žalovaného správního orgánu, ale je limitováno požadavkem na ochranu těch informací v dispozici žalovaného, které jsou nezbytnými opatřeními pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochrany pověsti nebo práv jiných či zabránění úniku důvěrných informací. V režimu zákona č. 106/1999 Sb. se tedy tyto informace neposkytují.

Skutečnost, že zákonodárce omezil v daném případě přístup k informacím je ústavně konformní (ani žalobce tuto skutečnost nenapadá), neboť Listina základních práv a svobod v článku 17 a na jejím základě i zákon o svobodném přístupu k informacím v § 12 s takovou situací výslovně počítají.

Při posuzování práva na svobodný přístup k informacím, tedy práva informace svobodně vyhledávat, daného ústavním pořádkem, je nezbytné postupovat pomocí obvyklých interpretačních postupů a v souladu s principem vyjádřeným právní tezí *in dubio pro libertate* omezení žádané informace posoudit v nezbytné míře, výslovně vymezené zákonem o svobodném přístupu k informacím, popřípadě zvláštním zákonem. Jinými slovy - rozsah omezení a výluky informační povinnosti je nezbytné interpretovat restriktivně, v nezbytné míře. Naopak poskytnutí informace tam, kde je zákonodárce výslovně zakazuje či omezuje (ať už jde o obsahovou stránku informace, anebo její formu), nelze provést, neboť by znamenalo postup *contra legem*.

Městský soud v Praze neshledal důvodné námitky žalobce proti závěru, vyjádřenému žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, totiž že neomezené zpřístupňování dokumentů, týkajících se činnosti Finančního analytického útvaru, veřejnosti by mohlo způsobit újmu na právech osob, jichž se tyto informace týkají. Pokud se pak žalobce v podané žalobě domáhal zaslání anonymizované verze rozhodnutí ministerstva podle obsahu žádosti, je zřejmé, že žalovaný založil odůvodnění napadeného rozhodnutí na závěru o tom, že žalobcem požadovaná informace spadá pod zákonnou výlukou týkající se všech údajů, k nimž je ministerstvo oprávněno podle zákona AMT. Soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že důvodnost a správnost tohoto závěru lze aprobovat.

K žalobní argumentaci považuje Městský soud v Praze za potřebné ještě uvést, že není na povinném subjektu (a návazně ani na soudu), aby polemizoval s úmyslem ústavodárce a zákonodárce, pokud jde o vymezení okruhu subjektů, které mají povinnost přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti, stejně tak jako s jeho (v zákoně vyjádřeným) závěrem v otázce věcného rozsahu omezení informační povinnosti, je-li vyjádřena ústavně konformním způsobem.

Ze všech shora uvedených důvodů byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta podle § 78 odstavec 7 s. ř. s.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odstavec 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů

podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. prosince 2016

JUDr. Hana V e b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová